

εἰς τὰ ξενοδοχεῖα ἐκεῖνα, ἀλλὰ δύνανται νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν ζωτροφίας ἰδίας.

Ὁ σιδηροδρόμος οὗτος ἤρξατο συγχρόνως ἐκ τῶν δύο ἄκρων του, τῆς Νεβράσκας πρὸς ἀνατολὰς καὶ τοῦ Σακραμέντου πρὸς δυσμὰς· οἱ δ' ἐργάται συνητήθησαν ἐπὶ τῶν Βραχυδῶν λεγομένων ὁρέων, περὶ ὧν προηγουμένως ὠμιλήσαμεν, καὶ ἐκεῖ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἀνατολικῶν καὶ Δυτικῶν Πολιτειῶν φέροντες ἕκαστος ἀργυροῦν ἢ χρυσοῦν καρφίον, ἤρισαν ἐπὶ πολὺ τίς τούτων ἦθελεν ἐμπήξει τὸ τελευταῖον καρφίον. Ἡ ἔρις ἦτο μᾶλλον φιλικὴ καὶ ταχέως διελύθη. Μετὰ τοῦτο ἐγένετο δέησις εὐχαριστήριος εἰς τὸν Θεόν, καὶ τότε εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐν τάξει ἔβγαλε τὸ καρφίον του. Ὅταν δὲ τὸ τελευταῖον ἐμπήχθη ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς ἐταιρίας τοῦ σιδηροδρόμου, ὁ τηλεγράφος ἀνῆγγειλεν εἰς ἀπάσας τὰς Πολιτείας τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ γιγαντείου ἐκείνου ἔργου, ὃ δὲ κρότος τῶν τηλεδρόμων, ὃ ἥχος μυριάδων κωδῶνων, ἡ ἀναπέτασις σηματῶν, αἱ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις φαιεῖσαι δοξολογίαι ἐπλήρωσαν τὸ Κράτος μετὰ χαρᾶς. Ἡ τέχνη καὶ ἡ ἐργασία εἶχον θριαμβεύσει. Οἱ θεσμοὶ τῆς εἰρήνης καὶ εὐδοκίας ἐτέθησαν ἐπὶ μὲν ἡπείρου ἵνα ἐνώσωσιν οὐ μόνον τοὺς λαοὺς τῆς Ἀμερικῆς πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐρώπην μετὰ τῆς Ἀσίας εἰς μίαν ἀδελφότητα.

Ὅλα δὲ ταῦτα τὰ καλὰ ὑφείλει ἡ Ἀμερικὴ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον.

ΒΡΕΧΕΙ ΧΡΥΣΟΝ.

«ὦ! πόσον ἐπιθυμοῦν ὁ Θεὸς νὰ ἔδρεχε χρυσάφι, ἀντὶ νεροῦ!» ἐξέφωνήσεν ἡμέραν τινὰ βροχεράν ὁ μικρὸς Ἰωάννης εἰς τὴν θείαν του. «Τί λέγεις, θεῖτα, δὲν θὰ ἦτο λαμπρὸν πρᾶγμα; Ὅθ' εἴχομεν τότε χρήματα ν' ἀγοράζωμεν πᾶν ὅτι ἐπιθυμοῦμεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον! Ἐγὼ θὰ ἡγόραζον ἓν ἀμαξάκιον καὶ θὰ ἔξευγον εἰς αὐτὸ τὸν σκύλον μας Κάρολον. Ἡ δὲ Ἄννα θὰ ἡγόραζε ἓν κιβωτάκι μὲ χρώματα καὶ μὲ κονδύλια, διὰ νὰ ζωγραφίσῃ, καὶ ἡ μήτηρ μας δὲν θὰ ἦτο ἡναγκασμένη νὰ ἐργάζεται ποσῶς. ὦ, πόσον ὠραῖον θὰ ἦτο!

«Ἀλλὰ, παρατήρησεν ἡ θεία Κάρα, —τί θὰ κάμῃς χωρὶς τροφῆν; διότι χωρὶς νερὸν τίποτε δὲν ἀνάει.»

«Θὰ ἀγοράζωμεν τὴν τροφὴν μας,» εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

«Καλὰ· ἀλλ' ἂν ἔδρεχε χρυσάφι καθ' ὅλον τὸν κόσμον, ὅλοι οἱ ἀγροὶ θὰ ἐξηραίνοντο· δὲν θὰ ὑπῆρχε χόρτον, οὐδὲ κανὲν ἀπὸ τὰ ὠραῖα δένδρα, τὰ ὅποια τώρα μᾶς προμηθεύουν τόσον ὠραῖες καὶ γλυκεῖς καρ-

πούς. Ὁ σίτος καὶ τὰ ἄλλα εἶδη, ἀπὸ τὰ ὅποια κατασκευάζομεν τὸν ἄρτον μας, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ βλαστάνωσι καὶ ἀδεύωσιν ὑπὸ τοιαύτῃ βροχῇ χρυσοῦ. Οἱ ποταμοὶ, οἱ ρύακες, τὰ πηγάδια θὰ ἐστεῖρουν· οἱ δ' ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα θὰ ἀπέθνησκον τῆς δίψης, ὅπως ἀποθνήσκουν τῆς πείνης. Ὁ χρυσὸς δὲν θὰ μᾶς ὠφέλει τότε τίποτε.

Ἐκτὸς τούτου ἐάν ὁ χρυσὸς ἦτο τόσον ἀφθονός ὥς τὰ χαλύκια, θὰ τὸν ἐκτιμῶμεν ὥσιν καὶ ἐκεῖνα.

Τὰ χρήματα, τέκνον μου, — ἐπανελάθεν ἡ καλὴ θεία, — ὁ Θεὸς μᾶς δίδει πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ προμηθεύωμεθα τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Ἡ ἐξυρόμεν δὲ, ὅτι μία καλὴ βροχὴ εἰς ἓνα τόπον εἶναι καλλίτερα παρὰ χιλιάδας ταλλήρων, διότι βοηθεῖ τὰ γενήματα καὶ τοὺς καρπούς ν' αὐξήσῃ καὶ ἀφοῦ ὠριμάσῃπωσι πωλοῦνται εἰς μεγάλας τιμὰς.»

Καὶ τῷντι ἐάν συλλογισθῶμεν καλῶς, θέλομεν εὑρεῖ, ὅτι ὁ οὐράνιος μας Πατὴρ ἔλαμε τὰ πάντα ἀκαλὰ λίαν· ναί, πολὺ καλλίτερον καὶ σφώτερον παρ' ὅτι ἡμεῖς ἡδυνάμεθα νὰ τὰ κάμωμεν. Ὅθεν πρέπει νὰ τὸν εὐγνωμονώμεν διὰ τοῦτο πᾶσαν ἡμέραν.

Ο ΧΩΛΟΣ ΚΥΩΝ ΚΑΙ Ο ΚΟΡΑΣ.

«Μαμὰ καλὲ, ἔλα νὰ ἴδῃς τὸν γέρον Μιτροῦνο πῶς τρέφει τὸν χωλὸν Πλούτωνα!» ἐφώνασε πρωῒαν τινα ὁ μικρὸς Φραγκλῖνος εἰς τὴν μητέρα του.

Καὶ τῷ ὄντι, ὁ ἀγαθὸς κόραξ βλέπων τὸν δυστυχῆ